IV.

Az új kultúra lovagjai.

Magasabb emberi érzések kérdései között elkalandozva, az általános emberi szeretet nagy eszméje tárul fel lelkünkben.

Oh! Mily gyönyörű, mily elragadó szép képet látunk benne. Az egyenlőséget a jó erkölcsökben, a hazaszeretetet minden honpolgárban és ezzel kifejlődve a testvériséget.

Ha az egyének és fajok akaratereje oda fejlődnék, hogy felismerve az erkölcsi törvényeket, azoknak magukat alárendelik és ezáltal a bűnösségig fejlődött anyagi irányzat nyűgét magukról lerázva, ezeken felül emelkedve eljutnának egy magasabb fokra, ez volna a testvériség szilárd talaja, a boldogító szabadság biztos útja.

Oh! Ha csuda történhetne a huszadik században és jobb irányba látnánk haladni azokat, akiket most érdemük szerint ostorozni szükségét látjuk, milyen kiszámíthatatlan változás történne, szegény beteggé tett hazánkban.

De sajnos, manapság már csudák nem történnek és miután a hasonló csak hasonlót nemz, nagy és erős befolyásoknak kell támadni, hogy a létrejött szerencsétlen helyzet megváltozzék.

Hogy is gondolhatnánk ezidő szerint egészséges változásra, midőn az új kultúra lovagjai a hazaszeretetet, a hitbeli erősséget az erkölcsi élet nemesítő alapját, az afelé való haladást, hangosan kikacagják.

Az erkölcsi tökély felé való haladást ezek a zsidó talajon termett modern tudósok reakciónak, klerikalizmusnak, fenékig süllyedt maradiságnak, tudomány és haladás ellenesnek, zofisztikus tudományuk által lecáfolt petrifikált tévhitnek, nacionalista őrjöngőnek neveznek mindenkit, aki nem gázolja velük a sarat.

Szerintük a buta erkölcskergető lovagok, szélmalomharcot vívnak az új tudomány, haladás, művészet és szociális erő ellen, a tudományból leszűrt, egyedül lehetséges, győzelmét biztosra váró új kultúra ellen.

Hát ennek az életet bomlasztó bacilus kultúrának lovagjait jó lesz alaposan megismerni és saját magukkal megismertetni, abból a tapasztalatból kiindulva, hogy láttunk már embereket jobb útra térni azáltal, hogy eléjük tartottak olyan tükröt, mely hazugságot nem ismerve megmutatja, hogy néznek ki a szennyes torzalakok.

Ettől a szörnyetegtől megrémülve, megváltozott útiránnyal igyekeznek kimászni a pocsolyából.

A zsidóság egy része ezt a pocsolyát gázolja. Némelyike már nyakig van benne. Méregbe jön a szerencsétlen, ha vészt sejtő útjára figyelmeztetik és miután más anyag felett nem rendelkezik mint amibe belegázolt, sárral dobálódzik.

Talán mégis segítünk rajtuk, ha rámutatunk a helyes útra, melyen az általunk jelzett zsidóság kigázolhat abból a fertőből, melybe faji hibája, az önzés betegséggé fajult ösztöne, a Talmud fajgyűlöletet hirdető tanai, a finomodott emberi érzés színvonala alá süllyesztette.

Ha meglátják ebből, hogy a hangos és büszke hánykolódás a győzelmesnek hirdetett faj nevében, egy kis anyagi siker kicsalafintázása után, csak gyenge alapra, explozív anyagra támaszkodik, a pénzre, melyet kámforrá tehet sok minden, a háborúnak egy fuvallata, vagy az állami berendezésnek hirtelen elváltozása, forradalom, sőt magának a vagyonosodásnak túltengése, mely erkölcstelen kezekbe jutva, elveszti vezető erejét, mert belemerül a kicsinyes hibákba.

Az új kultúra hirdetése dacára, akadni fognak elfogulatlanok, akik az igazságot, a boldogságot nem a pénzben, nem a hencegésben, hanem az értékes

tudásban, az erkölcs tisztaságában, a hazaszeretet érzésével párosult emberszeretetben keresik.

Az ilyenek, még mint zsidók sem azonosíthatják magukat, az uzsorából élő talmudistákkal, sem az erkölcsrontó modern lovagokkal.

És azt a fenyegető írót, akit a képzelt nagyság beteggé tett, majd besegítik okosabban gondolkodó hitsorsosai oda, ahova már régen kellett volna elhelyezni, a szanatóriumba!

És azok a jobb érzésűek talán otthagyják az ilyen fajtájukat abban a pocsolyában, melyben csak minden más faj ártalmára élő pusztító férgek tanyáznak, a partján pedig bolondgomba tenyészik, melynek élvezetétől támadnak az új kultúra lármázó lovagjai, akiknek hangos tevékenykedése duzzadó erőt jelentene, ha okos alapból származott igazságot hirdetne, de ez a diadalkiabálás, úgy ahogy most van, az őrültség elbizakodása, mely egy kis tudás mellett nem számít.

Ezek a tévelyedett elmék a zavarosban halásznak a tudomány terén is, ezt csak az eltévedt zsidóság szereti, azért tartanak némelyek velük.

Ettől az elemtől nem féltjük hazánk őslakosságát, melynek természetes esze és tisztességes hajlamai megóvják ettől az eltévedés tanától.

Csak a kiforratlan ifjúság lehet egy időre, ezen áramlatnak követője, a honnan csakhamar fog okosabb része szégyenkedve elvonulni, ha annak a torzszülöttnek hamisítatlan képét meglátja.

Egy tükröt tartunk magasan, letöröljük annak minden homályát, lássák meg abban az új kultúra lovagjai és azok követői torzképük hamisítatlan mását.

Azzal a meggyőződéssel emeljük fel ezt a tükröt, hogy ezzel hasznos emberi munkát végzünk és azzal a megnyugvással tesszük ezt, hogy ezen munkánkkal jó társaságba léptünk.

V.

Történeti vázlatok.

Az őskorban, a teljes vadságból kibontakozott emberek, csoportosulva, olyan hangyaféle köztársaságot, vagy család csoportokat alkotva éltek.

Majdnem kiszámíthatatlan az a távoli idő, midőn ilyen volt az első csoportosulás, ha figyelembe vesszük az őskori leleteket, melyek évezredek kultúrájáról tesznek bizonyságot.

Babylon romjai, évezredekre visszanyúló történelmének, olvasható bizonyításával szolgálnak.

A Nilus, Ganges, Tigris, a kínai Sárgafolyó és mások, évezredes lerakodásai most feltárt raktárai lettek az emberi társadalom haladott őskorának, melyek alapján már 8000 évről is beszélhetünk.

Csak 2000 évvel Krisztus előtt tűnt fel két erős csoport, az Áriak és a Szemiták, akik megerősített helyeken települve, igyekeztek egymástól elzárkózni.

Ebben az elzárkozottságban bizonyos szokások általánossá válva, faji jelleggé fejlődtek.

Mily sok nőt megköveztek a sok Istent imádó Áriák, amíg az egynejűség és a női hűség törvénye kialakult; míg az egy Istent imádó Sémi, több nőnek volt az ura.

A nyilasok, lovasok, vadászok, más irányba fejlődtek, mint a csereberélők.

A Sémi-ek őshazája Arábia volt, ahonnan ez a faj, különféle időkben rajokat bocsátott ki.

De azt az időt, mely a bibliai zsidóság eredetét jelöli, sok ezer évvel megelőzte más fajok haladott kultúrájának létezése, melyben egy zsidófaj léte eddig felfedezetlen maradt, tehát nem áll az, hogy a zsidófaj a legöregebb, melynek minden kultúrát, haladást és minden jót köszönhetünk.

Az ősgörögök története a Skytákat tartja a kultúrát terjesztő ősnépnek, amit az egyiptomi Hykszoszok története, az írástudás, építkezés és a tudomány sok ágazata igazol.

Az Indusok, Szumírok, Akkádok őskultúrája most bontakozik ki a homályból, ez is igazolja, hogy akkor zsidó kultúrának híre sem volt.

Az Ó-testamentum, az emberek romlásának fészkét a zsidóságnak rója fel és Krisztus az ő szeretetet hirdető erkölcsi tanaival, ott jelent meg, ahol ő reá a legnagyobb szükség volt.

A zsidók 5667 évet számlálnak a föld teremtésétől. Ábrahám ősapjuk Krisztus születését 1800 évvel előzte meg. A műveltebb egyiptomiak, babiloniak és Asszírok kultúrélete pedig még ennél is évezredekkel hátrább esik.

Jó ezt megjegyezni, hogy a zsidóság őskultúrájukkal való dicsekvését, kellőleg értékelhessük.

A világtörténelem igen csudás és jellemző dologra mutat reá és ez az: hogy éppen a régi kultúra gyors és alapos elmúlása alkalmával lesz ismeretes a zsidóság. Akkor, amikor az erkölcsök megromoltak, a társadalmi viszonyok meglazultak, az életszokások elvadultak, a feslettség és kicsapongás rothadást és feloszlást idézett elő, akkor fedezzük fel a férget a rothadó húsban; midőn bennünk az a kérdés támad: vajon a zsidóság okozza-e ezt a kimúlást; vagy a kimúlás hozza őket létre?

Annyi bizonyos, hogy a rothadásnak bizonyos foka szükséges, mely őket vonza vagy megteremti, és az is bizonyos, hogy ők a rothadás processzusát hamar átviszik az egészséges részekre. Ő átlukaszt mindent, amit még egészséges összefüggésben talál és aknát fúr a végfeloszlás számára. Erre a történet tanít!

Midőn egy nomádcsapat, Ábrahám parancsa alatt, Kánaán földjén letelepült, az ottani őslakók kétféle Istent imádtak: *El-Elsónt*, a jóságos teremtőt, a világosság, az igazság, a szeretet Istenét és *El-Saddait*, a szörnyeteget, a rombolót, a sötétség, hazugság és gyűlölet Istenét. Későbbi felfogások szerint az Isten és ördög felfogása ád ma ennek magyarázatot.

Ábrahám El-Saddai-val barátkozott, mai magyarázat szerint az ördöggel lépett szövetségre.

Izrael és *Juda*, két igen különböző néptörzs volt. Nincs rendjén ma ezeket összekeverni és mint egységes fajt kezelni, mert Izrael egy rég letelepedett szorgalmas földmívelő törzs volt, míg később a Juda törzs mint kereskedő, uzsoráskodó faj tolakodott be, ügyesen kihasználva a földmíves nép jóhiszeműségét, kellően megerősödött.

Ézsau és Jákob története is ide céloz; hogy itt nem két személyről, hanem két népről van szó: igazolja ezt Mózes iratának 1., 25., 23. tétele: „Egyik törzs felül fogja múlni a másikat és az idősebb, az ifjabbnak lesz szolgája!”

Az egy tál lencse, az ínséges év kihasználására céloz, mely alkalommal a kereskedő törzs, az ínségbe jutott termelőt kiuzsorázta.

Íme már itt igazolja a történet a diadalmas fajt és diadalának eszközét és módját!

Jellemző a zsidóság egyiptomi tartózkodásának története is.

A rabszolgának eladott József volt az első bevándorló, aki az ő simulékonyságával, a Fáraónak házi zsidaja, majd kamarása, végre főpénztárosa és udvari tanácsosa lett. Testvérei, eleinte gabona bevásárlás örve alatt forgolódtak a gazdag országban, ahol később József útján az egész család és annak tartozéka, letelepülésre kapott engedélyt.

József nagy számító mester volt, aki rábírta urát gabonaraktárak létesítésére, a hová a jótermő esztendőkben, a termelő köteles volt Józsefnek bizonyos részt ingyen beszolgálni!

A bekövetkezett hét sovány esztendőben József úr, a felhalmozott gabonát magas árakon adta el az ínséges népnek, kiuzsorázván az éhezők minden vagyonát pénzben, állatokban és földben, akik ennek alapján az ő rabszolgái lettek. (Mózes 1., 47., 13—21.)

Akik földjüket megtarthatták, kényszerítve lettek Józsefnek termésüknek 1/5 részét örök időkre lekötni.

Hét évig tartottak a sovány évek, mely idő alatt, egy egész ország jómódú népét, tönkretette a *gabonauzsora.*

A jeles család igen meggazdagodott. Egy későbbi Fáraó látván az egyoldalú fellendülést, tapasztalván Józsefek politikai megbízhatatlanságukat, kik készek a haza ellenségeihez is csatlakozni, ha ebből pillanatnyi hasznot húzhatnak, de azt is látván, hogy sehol produktív munkát nem teljesítenek, hanem tisztességtelen uzsorát űző foglalkozásból élnek, rákényszeritette a nehéz munkára, sőt hogy a túlszaporodást meggátolja, az újszülött fiúgyermekeket megölette. A nehéz munkára való kényszert ki nem állhatták, inkább kivándoroltak, de magukkal vitték az országban összezsarolt kincseket: Isten parancsára! Hiszen az ő Istenük mindent jóváhagyott, ami választott népének hasznot hajtott.

Az alkalmatlanná vált idegen elemeknek kiközösítése, a mai államformákban is gyakorlatban van. Nemcsak Egyiptom, de azóta más államok is szükségét látták néha az alapos tisztításnak, ha azt látták, hogy az erkölcstelen tanok követői és hirdetői megmételyezik, kiszipolyozzák az államfenntartó munkásnépet.

Már Ábrahám El-Saddait és annak erkölcsrontó tanát találta imádásra méltónak, nem csuda, hogy ez az emberi önzést legyezgető tan, fokozódott fejlődésében és annak követői, erkölcsi alapon nyugvó népek közé behatolva, azoknak romlását idézték elő. Ha ez a romlás közveszélyessé vált, bekövetkezett a kiközösítés sok helyen és különféle eszközökkel. A kiközösítettek a velük nevelkedett erkölcsi perverzitásukkal, gyűlöletükben teljesen fejtetőre állították az erkölcsi alapokat, ők mindent jónak láttak, amit a jók tiltottak. A hazugság és csalás idegennel szemben, az ő szemükben magasztos erkölcsi alap lett; míg a tisztesség, becsületesség, munkásság, megvetendő butaság, ennek az ápolása és állami támogatása ő szerintük reakció, az ostobaság fölsegélyezése. Ellenben a *tőzsde*, a mindennapi kenyér anyagával való csalafinta szerencsejáték és minden egyéb értékeknek furfangosán előidézett hullámoztatása, az igazi intelligenciának győzelme!

Mózest szörnyen megboszantotta a borjú-imádás. Szükségét látta tehát az ő öt könyvében, annak korlátozását és az erkölcsi rend megváltoztatását, de ezek a könyvek is, az ő népének természetét vették figyelembe, mert dicséretes erkölcsi irányok mellett, az alaphang ott is a másvallásúak gyűlöletében csúcsosodik ki.

Az Egyiptomban talált „Leydeni Papirusz” tartalma szerint, a virágzás magas fokát elért ország romlottság, erkölcstelenség és a féktelen élvezeti vágy kergetésével lehanyatlott, melyet a bevándorolt zsidó, arabs és föníciai kereskedők gyakoroltak. Ezek a nép jogérzetét és szigorú rendtartását meglazították az ő példaadásukkal, az üzletek szennyes lebonyolítása és a lelkiismeretlen nyereségek bezsebelésével. Midőn ez a szellem elharapódzott, bekövetkezett az erkölcsök romlása, a cselédség demoralizációja, a szeretőkkel való szégyentelen és drága gazdálkodás, a nyerészkedési hajlam, és a féktelen élvezet hajhászás végre felforgatta a társadalmi fejlődést.

A betegség okozóit Egyiptomból elkergették, akik a termékeny Kánaánban települtek le, ahol „tej és méz folyik!”

Az ott talált szorgalmas mezőgazdákat a jövevények legyőzték és csakhamar kialakult olyan állapot, midőn csak élvezetet hajhászó uzsorások és rabszolgák voltak. Ezt a bírák könyve igazolja 1., 28—35.

Itt kell megjegyezni, hogy a Kánaánban talált szorgalmas szántó-vető nép volt az Izraelita-faj, melyet a kereskedő hajlamú uzsoráskodáshoz szokott Juda-faj leigázott és a Juda vallás felvételére kényszerített.

Háborúikban a Juda nép addigi szokatlan eszközeinek köszönhette eredményeit. Az akkori félvilághoz tartozó Judit és a kecses Eszter neveit elég, ha felemlítjük és meglátjuk, hogyan diadalmaskodott a Juda faj.

A tisztességes, naiv és egyenes gondolkozású emberfia, elcsudálkozik ma is a szokatlan zsidó fifikával elért vagyoni eredmények láttára, de ha a történet ezen fonalát követi, csakhamar reáakad arra, hogy a fajtisztán megmaradt nép vérében, évezredek folyamán kialakult és természetévé vált az a tulajdonság, mely szándékos, előre kiszámított ravaszsággal más kárán gyarapszik. Ez az ő kézi szerszáma, melyet örökbe szerzett őseitől. A régi Izrael országot a Juda törzs pénzkirályai kormányozták, nem hagyván az igazi királynak kezébe semmi hatalmat, de el is terelték országukat a feloszlás végső határáig.

A kapzsiság és élvezetvágy vezette őket kizsarolt saját országukból a nagy vándorútra, de magukkal vitték megszokott elveiket: sok pénzt keresni, teljesen közömbös, hogy hol és miképpen!

VI.

A szétszóródás története.

Perzsiában is helyet foglaltak a zsidók tömegesen és ki is élték azt. Midőn Cyrusz lett az úr, ő is szükségét látta a tisztításnak, 42.000 család vándorolt ki és szétszórtan települtek le a középtenger különböző vidékein. Egy része Jeruzsálembe vonult és azt ismét felépítette.

De az is római hatalom alá került. Róma szokása szerint az elfoglalt nagyobb területek védelmére a határszéleken, hozzá hű népfajokat telepített le, az új szerzemény megőrzésére. Így kerültek a zsidóság keleti határára Gallok. Valószínű, hogy ezen a réven támadt Galilea, Jézus szülőhazája. Megvetéssel nevezték el a zsidók Nazarénusnak, azt jelezvén ezzel, hogy Jézus nem közülük való, kinek tanítása egészen zsidóellenes volt. Fanatikus gyűlölettel is viseltettek iránta, amibe ma is kijár mindenkinek, ha róluk elmondja a szín igazságot. Mert ők keresztre is feszítik az igazságot!

Krisztus után 66 évvel az örökké zavargó zsidóságot Titus teljesen legyőzte, Jeruzsálemét elpusztította, a zsidóságot elűzte, akik elszéledtek és betolakodtak az akkor ismeretes kultúrnépek közé, ahol elvetették az erkölcsi romlottság és közgazdasági bajok magvát.

A történelem igazolja, hogy azt a népet, melynek kebelében elszaporodtak, gyors süllyedés érte. Ők idézték elő a forradalmakat.

Rómából ezért űzte ki őket Claudius. Görögországban is sokat alkalmatlankodtak. Első Jusztinian ellen fölkelést idéztek elő, mely az országot évtizedes zavarba hozta.

Spanyolországban nagy szabadságokat eszközöltek ki maguknak. Egy időben Granada és Tarragona igazi zsidóvárosok voltak. De mint mindenütt, itt is a kieszközölt szabadságokkal annyira visszaéltek, hogy 1492. körül Ferdinánd és Izabella uralkodása alatt, határtalan uzsoráskodásuk végett, rövid után kiutasíttattak az egész ország területéről, úgy hogy az uzsorában győzedelmes faj, csak ruházatát és egy kis útiköltséget vihetett magával.

Onnan Portugáliába vonultak, de miután ott sem tűrték meg őket, elszéledtek az egész európai continensen. A balkán vidékén most is mint spanyol-zsidó ismeretes ez a szétszórtan is magát diadalmasnak nevező faj.

Franciaországban a VI.-ik századig szabadon szaporodtak a bevándorolt zsidók. Az ötszázas évek közepén azonban kimondatott: hogy zsidó bíró nem lehet, de Nagy Károly és annak közvetlen utódai, Judit királyné támogatásával a zsidókat emancipálták. Az állam pénzüzleteit és titkos politikai műveleteit Efraim zsidó végezte.

Mint mindenütt, itt is visszaélések és uzsora miatt, Kopasz Károly alatt sok helyről kitiltattak. Máshol ismét elszaporodván, nem ok nélkül IV. és V. Fülöp alatt az országból kiűzettek. Az 1789-iki forradalom a többi alattvalókkal egyenrangúvá tette őket. Első Napóleon, szent Heléna szigetén irt emlékiratában ezt mondja: „A zsidók hadseregemet Lengyelországban látták el élelemmel és ezért szándékom volt őket állampolgárokká megtenni, de megösmervén őket, láttam, hogy másra nem valók, mint viselt ruhákkal kereskedni és kénytelen voltam uzsoráskodásuk végett új törvényeket alkotni, amit különösen Elszasz lakossága nagy hálával fogadott.

Angliában megtűrték a zsidókat, *külön adófizetés terhe alatt!*

A számító angol mindenből jövedelmet húz. Így sikerült az országnak a 12-ik század közepe táján ezen cím alatt 7— 8 év alatt, mintegy 8 millió korona értéket kitevő összeget, ezen az úton bevasalni. De e mellett jó üzletet csináltak a zsidók is, mert a maguk útján hamar meggazdagodtak, míg a túlságos és néprontó uzsora és pénzhamisítás miatt, első Eduárd alatt 1275-ben az országból kitiltattak. Vagyonuk elkoboztatván, az állam tulajdona lett. Lassankint megint beszivárogtak az országba, ahol 1885. óta élvezik az egyenjogúságot.

Az angol maga is merkantil nép lévén, ott nem szaporodott el az elővigyázatos nép között a zsidóság. Csak az utolsó évtizedben kezdik nyilvánosan tárgyalni, London bizonyos részeiben való káros elszaporodásukat.

Olaszországban nem igen bántották a zsidókat, voltak idők, midőn azok megtérítésére törekedtek, rábeszélés által, de látván, hogy a megtérteknek is kevés hasznát látják, ezt is abbahagyták. Egyszerre az a hír terjedt el, hogy a zsidók bizonyos ünnepeken keresztény gyermekeket leölnek és azok vérét valami rituális használatra alkalmazzák. E végett zsidóüldözések támadtak, míg IV. lnocene 1247-ik évben kibocsátott egy bullát, melyben a vérszerzés hírét hamisnak jelenti ki és akik e végett zsidóüldözést követnek el, kiközösíttetnek. Egy évszázaddal később IV. Clemens és 1418-ban V. Márton pápák hasonlóan intézkedtek. Azonban a zsidók külön városrészben (Gettó) laktak, külön felügyelet alatt, mert erre szükség volt.

Lengyelországban a zsidók nagy előjogokat élveztek. Bár III. Kazimir 1347-ben eltiltotta nekik az uzsorát, de később beleszeretett a zsidó Eszterbe, kinek útján új jogokat nyertek. Az ország elpusztulása, sőt teljes feloszlása ezután csakhamar bekövetkezett.

Legjellemzőbb a zsidók fellépése, hatalmuk, gazdaságuk és nagy befolyásuk következménye Németországban, ahol Krisztus után csak a 800-ik évben találkozunk nyomukkal. Uzsora, cserebere, orgazdaság, kerítés, leánykereskedés volt szennyes foglalkozásuk, ahol a hivatalnokok megvesztegetése és némely könnyelmű kis hercegek útján, nagy előjogokat szereztek.

Hauszmann speieri püspök 1100 körül egy külön megerősített zsidóvárat rendezett be nekik, ahol a lopott jószág biztos elhelyezést nyert. Teljes kereskedelmi és uzsora szabadságot eszközölt ki számukra adómentességgel. Sok tekintetben a zsidók a nemességgel egyenlő jogot élveztek.

Igen természetes, hogy a vagyon csakhamar az ő kezükbe tömörült, míg a polgárság és a kisbirtokos osztály tönkrement, akik ezután tekintetnélküli önsegély útján akartak tőlük szabadulni sok helyen.

1011-ben, 1096-ban, továbbá 1146., 1350-ben Németország számtalan nagy városaiban, sőt Bécsben és 1390-ben Prágában is végettük zavargások voltak. Utóbbi helyen a zsidókat agyonverték és a náluk talált adóslevelek megsemmisíttettek, 1420-ban kizavartattak Bécsből és más német városokból, 1450-ben egész Bajorországban elfogták őket, vagyonukat elkobozták, az uzsorakamatok fizetésétől az adósok felmentettek és 30.000 frt végrehajtási díj lefizetése után, az országból kiutasíttattak. Így jártak 1453-ban Boroszlóban, 1474-ben Regensburgban, 1495-ben kiutasíttattak Stiriából.

Mint vallásfelekezetet sehol sem bántották őket, míg 1509-ben Pfefferkorn volt hitsorsosuk, a Talmud tanait nyilvánosságra hozta, ez újra fellázította ellenük a népet. Uzsora miatt kiűzettek 1610-ben Frankfurtból, 1613-ban Wormsból, 1662-ben Schweitz legnagyobb részéből, 1670-ben az osztrák örökös tartományokból *uzsora, erkölcstelen könyvek árulása és a nép felbujtogatására szolgáló röpiratok terjesztése végett lettek kiutasítva.* Magyarországból pedig 1671-ben azért, mert az ellenséges törököknek segítségére erősen közreműködtek, természetesen anyagi haszonért.

Szóval az egész történelem tanúsítja, hogy ez a faj, mindenütt mint rendbontó, törvénykerülő forradalmár tűnik fel, aki szereti és érti a zavarosban való halászást. Ez sok esetben sikerült is nekik, nagy vagyont és erős befolyást szereztek; az államok hitelét ők kezelték, azért Talleyrand egykor azt a szállóigét ereszté világnak: „hogy ezen a pénzkezelőn úgy függ az állam, mint a kötélen az akasztott.”

Rendbontás és forradalom az ő elemük, minden tekintély és törvényesség ellenségei. Ők a szocialisták vezetői, de egyúttal kizsákmányolói, akikből jó pénzért saját hazájuk ellenségeit nevelik.

Az orosz nihilisták a zsidó pálinkája mellett lettek Istentagadók, akik semmi felsőbbséget, családot, erkölcsöt el nem ismernek. Még napjainkban is láttunk paraszt fölkelést tobzódni a közeli Romániában, mely a nagybérlők, kiskorcsmárosok, nagy és kisuzsorások fosztogatásából eredt és amely ellen az állam, bár elég későn, bizonyos rendszabályokat léptetett életbe, a többi között a korcsmák teljes államosítását és az italmérés megrendszabályozását.

Kár, hogy ilyen rendszabályok rendesen elkésve lépnek életbe, amikor már egész néposztályok ki lettek zsarolva és megmételyezve, de nem utolsó baj az úgynevezett elzsidósodás is, más szóval, a zsidóság rossz szokásainak felvétele és utánzása, mert ez vagy börzejátékra csábit ahhoz nem értőket, akik ott megkopasztva okulnak, vagy erkölcseik lazulnak meg, a haza és az emberiség kárára.

Ezeken a történelmi rövid kivonatokon végig haladva, nevetséges pöffeszkedésnek látjuk, ha valaki ezen faj diadalán hízva, dicsekszik vagy fenyeget, mert azt tanuljuk a sok példa során, hogy a történet ismétlődni is szokott!

Azt látjuk, hogy évezredek során a műveltség és tudás folytonosan halad, a tudomány új és új eszközökkel gazdagítja az embereket a haladás fokozásában. De azt is látjuk, hogy ez az intellektuális haladás mégsem feltétele az erkölcsösség felismerésének. Sőt azt látjuk, hogy az anyagiság győzelme, a tudomány fejlettsége mellett még veszélyesebbé válik az erkölcsi életre, az emberiség jó részének életfeltételeire, mert az anyagiság következménye az önzés, a fennhéjázás, a telhetetlenség, a válogatás nélküli élvezetek hajhászása, mely semmi eszközt sem kicsinyel a gazdagodás elérésére. Ez az élet magában hordja a társadalom megromlásának magvát, az eltörpülést, a hanyatlást.

A társadalom java része ezután kénytelen lesz a védekezés különféle módjához nyúlni, mely kezdődik a törvények szigorításán és ha ez kevés, jön a seprő és a diadalmas faj szétszórása.

Ez pedig annyiszor fog ismétlődni, míg a harmónia az anyagi és erkölcsi élet között, az isteni törvények alapján teljes lesz.

Azért emeljük fel szavunkat ezeknek a dolgoknak feltárásával, mert a közérzület mélyen el van telve a bajok sokaságával, melyet a laza törvények laza alkalmazása és a közigazgatás sok éven gyakorolt vaksága idézett elő. Ha azt akarja a magyar zsidóság, hogy a történelemnek ne a seprűs részére kerüljön a sor, akkor ne hallgasson se Sándor Pálék, se Bródiékra, hanem fogadja el őszinte tanácsunkat és mielőtt elszámolást követelnének tőlük, sorakozzanak azok közé, akik a bajon segíteni akarnak, segíteni tudnak és előbb-utóbb segíteni fognak.